

Sygn. akt I C upr 104/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 kwietnia 2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu, Wydział I Cywilny
w składzie

Przewodniczący: Sędzia Paweł Kwiatkowski

Protokolant: Katarzyna Mulak

po rozpoznaniu w dniu 18 kwietnia 2013 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko M. I.

o zapłatę

I. oddala powództwo.

I C upr 104/13

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 14 września 2012 r. strona powodowa (...) sp. z o.o. domagała się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego M. I. kwoty 2098,22 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot:

- 176 zł od dnia 24 kwietnia 2009 r. do dnia zapłaty,
- 1,22 zł od dnia 10 września 2009 r. do dnia zapłaty,
- 145 zł od dnia 27 maja 2009 r. do dnia zapłaty,
- 1716 zł od dnia 30 września 2009 r. do dnia zapłaty,
- 60 zł od dnia 11 lutego 2010 r. do dnia zapłaty,

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że strona powodowa świadczyła na rzecz pozwanego usługi polegające na udostępnianiu kodowanych programów telewizyjnych oraz radiowych. Pozwany nie uiszczał jednak opłat z tytułu tych usług, co skutkowało rozwiązaniem umowy. W związku z tym strona powodowa naliczyła dodatkowo karę umowną.

Nakazem zapłaty z 15 października 2012 r. wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo uwzględniono całości.

Sprzeciw od w/w orzeczenia wniósł pozwany, podnosząc zarzut przedawnienia na podstawie art. 751 pkt 1 kc w zw. z art. 750 kc.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 3 sierpnia 2008 r. pozwany M. I. zawarł ze strona powodową (...) sp. z o.o. umowę o świadczenie usług polegających na dostarczaniu programów telewizyjnych w pakietach „informacja i rozrywka”, „styl, moda, muzyka”, „kultura, nauka, świat”, „sport i motoryzacja”, „hity filmowe” i „dzieci” przez 24 miesiące w promocji „prezenty”, w promocji „karnawałowe (...)”, (...) w prezencie”.

(dowód: umowa z 3.03.2008 r. – k. 23)

Pozwany zobowiązany był do zapłaty z tytułu świadczonych mu usług – za okres od 1 kwietnia 2009 r. do 30 kwietnia 2009 r. kwotę 176 zł, za okres od 1 maja 2009 r. do 31 maja 2009 r. kwotę 145 zł.

(dowód: faktury VAT – k. 24, 26)

Strona powodowa wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 1,22 zł tytułem opłaty za zestaw antenowy pismem z 5 sierpnia 2009 r., wskazując termin płatności na 9 września 2009 r.

(dowód: faktura z 5.08.2009 r. – k. 250)

Strona powodowa obciążyła pozwanego karami umownym w wysokości ulgi z tytułu promocyjnej opłaty aktywacyjnej w wysokości 350 zł, wcześniejszego rozwiązania umowy w kwocie 250 zł, z tytułu ulgi z tytułu promocyjnych cen pakietów w kwocie 336 zł, z tytułu zerwania warunków promocji korzystania z 2 kolekcji (...) w kwocie 780 zł pismem wystawionym w dniu 14 września 2009 r. z datą płatności 29 września 2009 r.

(dowód: nota obciążeniowa – k. 27)

Ponadto strona powodowa obciążyła pozwanego kara umowną z tytułu braku karty dekodującej w kwocie 60 zł pismem wystawionym w dniu 26 stycznia 2010 r. z datą płatności 10 lutego 2010 r.

(dowód: nota obciążeniowa – k. 28)

W umowie pomiędzy stronami zastrzeżono, że strona powodowa może żądać zapłaty kar umownych na wypadek wcześniejszego od umówionego rozwiązania umowy, a dekodery z kartą dekodującą powinien zostać zwrócony w ciągu 14 dni od dnia rozwiązania umowy.

(dowód: ogólne warunki umowy – k. 32)

Mając powyższe na uwadze, Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W rozpoznawanej sprawie Sąd uznał za uzasadniony podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia. Bezsprzeczne było, że strona łączyła umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych w rozumieniu ustawy – prawo telekomunikacyjne. Nieuzasadnione było obliczanie biegu przedawnienia roszczeń powoda wg przepisu art. 751 pkt 1 kc. Przepis ten znajduje bowiem zastosowanie do takich umów o świadczenie usług, które nie zostały uregulowane odrębnymi przepisami (por. art. 750 kc). Tymczasem umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych została uregulowana ustawą – prawo telekomunikacyjne. W szczególności zgodnie z art. 2 pkt 31 ustawy – prawo telekomunikacyjne usługą telekomunikacyjną była działalność gospodarcza polegająca na transmisji lub kierowaniu sygnałów w sieciach telekomunikacyjnych. Umowa o świadczenie takich usług została zaś uregulowana w art. 56 przywołanej ustawy. W związku z tym nie stosuje się do niej przepisu art. 751 pkt 1 kc (por. także uzasadnienie uchwały SN z 7 maja 2009 r., (...), publ. (...) nr 1 z 2010 r., poz. 12).

Roszczenie powoda było jednak przedawnione na zasadach ogólnych. Zgodnie z art. 118 kc termin przedawnienia roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi trzy lata. W rozpoznawanej sprawie z samego pozwu wynikało, iż roszczenie o zapłatę kwoty 176 zł stało się wymagalne z dniem 29 kwietnia 2009 r., o zapłatę kwoty

1,22 zł w dniu 10 września 2009 r., o zapłatę kwoty 145 zł z dniem 27 maja 2009 r. Wobec tego w tym zakresie uległo już niewątpliwie przedawnieniu przed wytoczeniem powództwa w niniejszej sprawie.

Odrębnie należało ocenić przedawnienie roszczeń o zapłatę kar umownych. Wymagalność roszczeń była związana z dodatkową czynnością powoda – wezwaniem do zapłaty. W takiej sytuacji, zgodnie z art. 120 § 1 zd. drugie kc bieg przedawnienia rozpoczynał się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie.

W rozpoznawanej sprawie taką datą w przypadku kar umownych związanych z wcześniejszym rozwiązaniem umowy była data rozwiązania umowy, a w przypadku kar za niezwrócenie sprzętu – 14 dni po rozwiązaniu umowy. Z dokumentów dołączonych do pozwu wynikało, że umowa pomiędzy stronami trwała do 31 maja 2009 r., albowiem do tego czasu pozwanemu wystawiono faktury obejmujące bieżące należności. Dodatkowo w nocie obciążeniowej z 14 września 2009 r. (k. 27), że ostatnie bieżące należności obliczano za okres do 31 maja 2009 r. Wobec tego roszczenie o zapłatę kar umownych mogło stać się wymagalne już w czerwcu 2009 r., a w konsekwencji uległo przedawnieniu w czerwcu 2009 r., a więc przed wytoczeniem powództwa w niniejszej sprawie.

Mając zatem na uwadze, że pozwany mógł skutecznie uchylić się od zapłaty, stosownie do art. 117 § 2 kc, powództwo oddalono, jak w pkt I wyroku.